

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 104.

Tredie Session.

37te Møde.

Mandagen den 8de December.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Jeg synes ogsaa, at der er Noget i Ens Indre, der gjør, at man meget hellere taler Godt om en Fraværende end man taler Dødt om ham, og jeg troer ogsaa, at en og anden Dyrighedsperson vilde finde sig meget mindre generet ved at give en af de saakaldte offentlige Erklæringer end ved at give en hemmelig. Han kunde maaskee tænke som saa, nu skriver jeg Noget her, som jeg er overbevist om er rigtigt, men jeg kan maaskee feile, og han faaer det ikke at see, og kan altsaa ikke berigtige min mulige feile Anskuelse, det var dog maaskee det Rigtigste, at jeg holdt det tilbage. Jeg skulde troe, at en DyrighedsErklæring undertiden endogsaa kunde blive mindre gennemgaaende, naar han vidste, at den skulde være hemmelig end under den modsatte Forudsætning; derimod kan man anføre: ja, saa kan han conferere med Supplicanten, men det er ikke altid, at man har Supplicanten ved Haanden, naar man har mange Embedsforretninger at varetage. Placaten af 1835 indeholder, synes mig, et saa smukt Princip, det er rigtignok Universtetsdirectionen ligeoverfor Studenterne, men det kunde ikke være skadelig, om ogsaa andre Folk benyttede den samme Methode, hvis denne ellers er rigtig i og for sig. Man kunde sige, det er ikke saa overmaade vigtigt for Staten, om en Student maaskee faaer et Beneficium, som han ikke strengt taget var berettiget til, men jeg kan dog heller ikke troe, at de i Lovforslaget omhandlede Erklæringer ere saa overmaade vigtige, som den sidste Taler søgte at godtgjøre; thi om En f. Ex. fik en Børstehuusholderbevilling, som han maaskee egenlig ikke burde have, det er da vel ingen StatsSag,

og han maa idetmindste sige mig udtrykkelig, hvad det er han sigter til, førend jeg ganske kan erkjende, at det er saa overmaade vigtigt at forhindre, at En sniger sig til at faae Noget, som han strengt taget ikke skulde have, ved at han paa en Maade lyser en eller anden underordnet Dyrighedsperson til ikke at komme frem med alt det, han troer at vide, der kunde tale mod Sagen.

Gleerup: Med Hensyn til Sagens factiske Forhold og, saaledes som den i Praxis vil stille sig, skal jeg henholde mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amt (Notwitt) har udtalt. Derimod skal jeg tillade mig at gaae noget nærmere ind paa en Deel af de mere almindelige Betragtninger, som jeg troer i denne Sag spille en betydelig Rolle. Jeg maa begynde med at udtale, hvad vistnok Enhver har mærket paa sig selv, at dette Lovforslag er i sin Simpeltid dog, jeg kunde fristes til at sige, et blændende Lovforslag, thi det har noget i sig selv saa tiltalende, og indeholder saa meget, der synes saa naturligt, rigtigt, retfærdigt og billigt, at man føler sig tiltrukket deraf; det er derfor baade en ubehagelig og en utaknemmelig Opgave at skulle modsætte sig et saadant Forslag og tale derimod. Det synes saaledes at være saa rigtigt, naar Udvalgets ærede Fleertal udtaler, at det er naturligt, at enhver Ansøger eller Klager, som ved Lovgivningen paalægges at erhverve underordnede Dyrigheds Erklæringer, tilstedes Adgang til at lære disses Indhold at kjende, jeg siger, det synes at være saa rigtigt. Ligeledes kan Ingen modsigge, hvad den ærede Ordfører har udhævet, at Offentligheden er noget Stort og Gavnligt, er Livsprincipet i en Forfatning som vor, og vigtigt, at den trænger igennem i alle offentlige Forhold; og det synes derfor